

Alkumusiikki.

Miesääni:

Tämä on Vates välittää -podcast. Eri jaksoissa avaamme vammaisten ja osatyökykyisten henkilöiden työllistymiseen liittyviä ilmiöitä. Tervetuloa mukaan.
Vates välittää.

Kaija Ray:

Tervetuloa jälleen Vates välittää -podcastin pariin. Olen Kaija Ray ja toimin tämän kerran keskustelun johdattelijana. Olemme Vatesin podcasteissa aikaisemminkin keskustelleet oppimisestusta, erityisen tuen asioista ja samaa teemaa jatkamme tälläkin kertaa, mutta nyt hieman eri näkökulmasta. Oppimisestuen lainsäädäntö on toisella asteella uudistumassa elokuussa 2026 ja tämän kertaisena näkökulmana ja fokuksena meillä on oppilaitosten ja yritysten välinen yhteistyö. Se ei ole myöskään mikään uusi asia, mutta oletuksena on, että siinäkin tapahtuu ja rakennetaan uusia käytänteitä, sitä mukaan kun rakenteet ja lainsäädäntökin muuttuu. Eli koska tämä on tuttu teema ja tästä on ennenkin juteltu, niin tästä on erityisen mukava jatkaa. Minulla on täällä kaksi vierasta tällä kertaa. Ensimmäisenä meillä on opinto-ohjaaja Katri Honkasalo Keudasta, tervetuloa.

Katri:

Kiitos oikein paljon.

Kaija:

Sitten toisena henkilönä on palveluesihenkilö Sheela Ranta-aho ja sinä tulet Keravan ja Sipoon työllisyys alueelta, tervetuloa.

Sheela:

Kiitos oikein paljon.

Kaija:

Aloitetaan ensin vaikka siitä, että mikä teidän kummankin tausta on siinä mielessä, että miten te liitytte oman työn puolesta tähän meidän päivän teemaan.

Katri:

Kertoilen sen verran, että olen tuolla Keski-Uudenmaan koulutuskuntayhtymä Keudassa ja siellä olen opinto-ohjaajana. Opinto-ohjaajan roolikin tässä erityisen tuen muutoksessa on olennainen, koska siinähan sitä tukea siihen työllistymiseen pitäisi saada oikea-aikaisesti oikeaan paikkaan, niin se on kyllä tällä hetkellä kovinkin ajankohtainen teema.

Sheela:

Työllisyyspalveluissa palveluesihenkilönä näkisin, että se meidän yritysten kanssa tekemä yhteistyö ja kohtaannon etsiminen on ehkä se näkökulma, millä olen täällä tänään mukana.

Kaija:

No mikä teidän näkemyksenne tällä hetkellä on, että mikä sitten käytännössä muuttuu oppilaitosten ja työelämän välillä. Meidän kaikkien yhteinen tavoite on se, että se opiskelijoiden siirtyminen työelämäänsä olisi mahdollisimman sujuva ja kuten tämän hetkinen tilanne meille kertoo, niin ei ole ihan helppoa. Kuitenkin on esitetty tällainen oletus, että

se yhteistyö entisestäänkin tiivistyisi ja siihen tulisi uusia muotoja. Mikä teidän ajatus on? Mikä lopulta muuttuu?

Katri:

Varmaan ainakin semmoinen, että yritetään saada työllistymiseen ja uraohjaukseen apua ja tukea siihen hetkeen, kun se on tarpeellista ja ajankohtaista. Toki kun tämmöistä isompaa muutosta käydään läpi, niin se täytyy näkyä myöskin organisaation rakenteissa, että sille työllistymisen tukemiselle ja ohjaamiselle on aika ja paikka. Mutta toki varmaan sitten myös sellaista, että täytyy tarkemmin kartoittaa ja mietiskellä niitten opiskelijoiden kanssa esimerkiksi, että minkälaista apua ja tukea ja minkälaista se työelämä voi olla, mihin heitä ohjataan.

Sheela:

Joo näkisin sen niin, että meillä työllisyyden palveluissa se meidän rooli ei rajoittuisi enää siihen valmistumisen jälkeiseen vaiheeseen, vaan voitaisiin olla mukana jo siinä opintojen aikana myöskin. Ehkä mahdollisesti, kun puhuin äsken tuosta kohtaannosta, niin siinä näkökulmasta, kun tehdään alueen yritysten kanssa yhteistyötä, niin meillä voisi olla jotain kohtaantoa parantavia ajatuksia tutkinnon sisälle upotettaviin teemoihin, jos saataisi sillä tavalla yrityksille mitä he tarvitsevat ja sitä kautta opiskelijat suoraan töihin. Yksi mitä mietittiin kollegoiden kanssa tänne valmistautuessa, on tämä tällainen ajatus, että jos me tuotetaan esimerkiksi vaikka Keudan kanssa työelämä koulutusta, niin olisi mahtavaa, jos me voitaisiin tehdä sitä tietynalan mukaisesti, tietynalan tarpeen mukaan, jolloin he tarjoisi niitä harjoittelu paikkoja jo siinä kohtaa, kun se koulutus alkaa. Mahdollisesti opiskelijat voisivat tehdä kaikki harjoittelut samaan paikkaan, jolloin heillä olisi jo mietittynä siellä työpaikassa se tuki, mikä tarvitaan, jotta hän voi työskennellä kokopäiväisenä sitten siinä työssään, kun valmistuu. Esimerkiksi näin. Mietittiin, että jos sitten niitä harjoittelupaikkoja on niin voiko sitten jos tulee joku tilanne, että se tutkinto ei jostain syystä valmistu, niin voisiko sen suorittaa esimerkiksi oppisopimuksella loppuun sitten näissä samoissa paikoissa ja sitä kautta sitten taas sitä yhteistyötä saataisiin tiivistettyä.

Katri:

Kyllä ja tässä kohtaa ehkä myös se, että kouluilta pystyttäisiin räätälöimään vähän sellaisia täsmätyöpaikkoja, kun me tiedetään, että jollain on tietynlainen haaste, niin tiedettäisiin ja tunnettaisiin niitä työnantajia ja yrityksiä joihin me sitten ohjataan sellaisia, jotka tarvitsevat vahvempaa tai vaativampaa tukea.

Sheela:

Sitten mietittiin sitäkin näkökulmana, kun henkilö menee työharjoitteluun johonkin yritykseen niin voitaisiin tuoda sitä palkkatukinäkökulmaa siihen. Eli jos voisi suorittaa oppisopimuksella tutkinnon osia silleen, että siihen saa palkkatuen tueksi. Niin tämmöisiä pohdittiin. Sen tietouden lisääminen, että sekin optio on.

Katri:

Kyllä ja jotenkin koen, että tässä kohtaa kaikki semmoinen yhteistyön apu on tosi tervetullutta, että saataisiin jokaiselle löydettyä semmoinen urapolku tai edes alku sille ammatilliselle kehittämiselle sen valmistumisen jälkeen.

Sheela:

Juuri näin.

Kaija:

Jotenkin minä ajattelisin, kun tässä kuuntelin teidän vastauksia, että olette molemmat sitä mieltä, mikä nyt se suuntaus näyttääkin tällä hetkellä olevan, että se ei vaan ole määrällistä lisääntymistä, vaan se on nimenomaan monipuolisempaa. Kyllähän tässä on joillain toimialoilla pidemmän aikaan ollut se tilanne, että yhä enemmän tiettyjen asioiden oppiminen tapahtuu siellä työssä ja tämä tukee sitä, mutta se, että sitä opiskelijaa eikä sitä työpaikkaa jätetä yksin näitten asioitten kanssa, vaan että se olisi nyt sitten se kärki ja nimenomaan tärkein asia, että siihen saa sen tuen myös sen koulun kautta sinä aikana, kun opiskelija tekee näitä tutkinnon eri osiaan ja on siellä mahdollisesti useammankin kerran sitten jossain samassa työpaikassa näyttämässä ja kerryttämässä sitä osaamistansa. Mutta sitten siinä kohta varmaan tulee nyt sitten se ihan oleellinen kysymys, että mikä on teidän käsitys siitä, että kuinka paljon työpaikat nyt sitten tietää siitä, että mitä tässä nyt on tapahtumassa. Tämä on kuitenkin vahvasti oppilaitosten sisältä tuleva muutos. Onko tässä nyt sitten niin, että oppilaitokset menee työpaikan luo vai työpaikat tulee entistä enemmän oppilaitoksen luo, että se liikenne rupeaa olemaan enemmän kaksisuuntaista vai onko se nyt tosiaan niin, että oppilaitos nyt yhä enemmän jalkautuu monipuolisesti sinne työpaikoille. Niin miltä se teidän mielestä näyttää?

Katri:

No luulen, että tässä yhteistyössä ainakin oppilaitoksilla on sellainen iso rooli, että pystyttäisiin tiedottamaan ja ehkä avoimesti etsimään niitä sellaisia työpaikkoja, jotka on valmiita ottamaan säännöllisesti tai etenevässä määrin sinne työelämään kokeilemaan näitä, joilla on haastetta. Sitten meillä on iso osa opiskelijoita, jotka hyvinkin työllistyy ja joilla se urakaari sujuu itsestään pienellä tuella, mutta että me pystyttäisiin keskittymään auttamaan näiden työllistymistä, joilla sitä avuntarvetta on ja olemaan heille tukena siinä yritys yhteistyössä. Ja sekä sitten niiden yritysten apuna, että pystyttäisiin miettimään, että mitä ne apukeinot siellä työelämässä on, jolla ne tietyt opiskelijat selviytyy siitä omasta haasteesta tai niistä työtehtävistä.

Sheela:

Joo, kovasti sitä pohdin, se mututuntuma on ehkä tällä hetkellä itsellä se, että suuret organisaatiot varmaan tietää tästä muutoksesta, osa on tehnyt jo paljon yhteistyötä oppilaitosten kanssa, siellä on ehkä valmiudet paremmat tämän yhteistyön tiivistämiseen ja rakentamiseen, mutta voi olla, että pienemmissä organisaatioissa tämä voi tulla vähän puskista tässä kohtaa, varsinkin jos on muutaman henkilön yritys, niin siellä ei välttämättä ole valmiuksia samalla tavalla lähteä mukaan. Se olisikin nyt tärkeätä käydä sitä keskustelua, että he eivät tee sitä yksin, koulut ja oppilaitokset eivät tee sitä yksin, vaan tässä yhdessä rakennetaan sitä polkua. Jotenkin näen, että myöskin se että ne yritykset pääsevät mukaan suunnittelemaan sitä polkua, eikä vaan niin että se on se vastaanottava taho, mihin mennään. Se on tosi tärkeää ja tämä mahdollistaa sitä enemmän.

Katri:

Joo, ja ollaanhan tässä aika ison muutoksen ja asennemuutoksen äärelläkin. Kyllä tässä sitä tiedottamista ja yhteistyön rakenteita joudutaan varmasti rakentamaan vielä jonkun aikaa, vaikka tämä tuen lainsäädännön muutos astuu voimaan elokuussa oppilaitosten kentällä.

Kaija:

Kyllä. Tietysti tuo, että pienet yritykset nimenomaan, kun niitä on määrällisesti kuitenkin tosi paljon, niin siellä olisi toisaalta sitä potentiaalia, mutta vaatii toisaalta sitten enemmän kun ei ole mitään erillistä henkilöstöä sitä varten, vaan muutamat ihmiset tekee kaikkea mahdollista laidasta laitaan.

No nyt kun mainitsit Katri tuossa, että tosiaan oppilaitosten kannalta asia on melko valmista, kun kohta se muutos tulee. Käydäänkö vielä jonkinlaista keskustelua ylipäätään tästä ajatuksesta, että kun oppimisen tuki, rakenteet ja lainsäädäntö muuttuvat? Mitä siitä toisella asteella ajatellaan? Mitä hyötyjä nähdään isoimpina tällä hetkellä? Mitä teillä on esimerkiksi Keudassa tästä–

Katri:

Itse jotenkin koen sen, että jos puhutaan tässä työvoimapalveluiden, oppilaitosten ja yritysten yhteistyöstä, niin kyllä me puhutaan siellä koulun sisälläkin siitä yhteistyöstä. Eli näitä asioita ei kukaan siellä ratkaise yksin. Annetaan myös sinne tavallaan rakenteisiin, esimerkiksi Keudassa on ihan lukkaroitu tällaisia tukitunteja ja opiskelua ja urasuunnitteluvalmiuksia tunneille. On yritetty saada opinto-ohjaajia vastuuopettajien apuun ja tukeen, ja erityisopettajia mukaan sinne tunneille tekemään sitä työtä, sekä myös ammattiohjaajien apua niille, jotka sitä tarvitsee siinä työllistymisessä. Se pitää lähteä sieltä rakenteista, että on sille avulle ja tuelle aika ja paikka, missä sitä voidaan ruveta edes rakentamaan. Sitten toisaalta se oikea aikaisuus, että siinä kohtaa kun vaikka nähdään, että joku opiskelija ei löydä sitä työharjoittelupaikkaa, niin siinä kohtaa on todella tärkeää, että puututaan ja ruvetaan yhdessä miettimään sitä asiaa. Eikä siinä kohtaa ainakaan luovuteta ja mietitä sitten seuraavia vaihtoehtoja. Kyllä se yhteistyö on tässäkin se avainsana ja ne pienet konkreettiset teot.

Kaija:

Mites Sheela sinun korviin on tämä keskustelu kantautunut tai mitä mieltä olet siitä itse? Mitä olet ajatellut, että tämä tarkoittaa?

Sheela:

Komppaan pitkälti Katria siinä mielessä, että onhan tämä koko yhteistyökulttuurin tietynlainen uudelleen rakentamisen paikka. Ollaanhan me tehty oppilaitosten kanssa paljon yhteistyötä, mutta kyllähän tämä muuttaa vähän tätä. Mekin otamme työllisyyspalveluissa enemmän roolia näissä prosesseissa tätä kautta. Mutta en ole niin kuin kylillä kuullut mitään, että en voi sillä lailla sanoa. Minun mututuntuma on, että tämä nähdään hirveän positiivisena. Jos mietitään meidän nuorien asiakkaiden kannalta, niin tähän on ihan timantista, jos pystytään niin kuin keventämään sitä siirtymää oppilaitoksesta työelämään, koska sehän on hirveän kova paikka monelle siinä kohtaa, kun koulusta valmistuu, eikä pääsekään jatkamaan. Siinä tulee tietynlaista identiteetti kriisiä jopa varmasti monelle, että ”Mitä mä nyt sitten teen?”. Jos sitä siirtymää voitaisiin keventää, se olisi hurjan tärkeää.

Katri:

Jotenkin ehkä ollaan monessa asiassa sitä yhteistyötä jo tässä kevään aikana ruvettu rakentamaan. Esimerkiksi meillä on Keudalla työllisyyspalveluiden kanssa tällainen Kohti työelämää -webinaari jo vuoden verran pyörinyt, eli tarjotaan vastavalmistuneille tietoa siitä, mikä se työkkäri on, että se ei ole mikään mörköllihomma, vaan siellä on ihan ihmisiä, jotka auttaa siinä työllistymisessä. Näitä on pidetty Keudassa kisakatsomoina, eli opinto-ohjaajan johdolla on sitten kerätty valmistuvia opiskelijoita yhteen ja nostettu tätä teemaa esiin, että se olisi kaikille tiedossa oleva asia, eikä sitten sillä tavalla, että sitten kun valmistuu, onkin ihan tyhjänpäällä, ei edes tiedä, että mihinkä luukulle tästä menisi, jos sitä työtä ei ole. Toivotan tietenkin, että kaikilla olisi ne valmiudet siellä opintojen aikana saatuna.

Musiikkia.

Kaija:

Tämä on tietysti siinäkin mielessä ajankohtainen, että tuossa kun äsken sanoit että niitä pieniä konkreettisia tekoja tarvitaan. Jos kumminkin sen verran vähän hypätään yleisemmälle tasolle, että yksi tausta mikä tässä on ollut niin tietysti tämä työllisyyspalveluiden kuntiin siirtyminen, mikä on aiheuttanut todella paljon keskustelua jo ennen kun se uudistus tuli. Yksi ajatus sen lisäksi, että saataisiin nämä siirtymät sujuvaksi on se, että jos kuntien kannalta katsotaan, niin tämä yhtälöhän pitäisi sen kunnan elinvoiman kannalta olla mahdollisimman hyvä. Siinä sitten nimenomaan tarvitaan niitä pieniä konkreettisia ratkaisuja, että miten sitä yhteistyötä tiivistetään, kun sitä kerran jo on tehty. Samaan aikaan on kyllä tietysti puhuttu siitä ja siihen on ilmeisesti työryhmä olemassa, että miten tätä toisen asteen vetovoimaisuutta voitaisiin lisätä. Miten te sitä lisäisitte, jos teillä olisi taikasauva ja ilmoittaisitte vaan, että näin se kasvaa ja näin me saadaan opiskelijat kouluttautumaan ammatteihin ja sitä kautta töihin, niin mitä ajatuksia se herättää?

Katri:

No kyllähän tämän koulutuksen on syytä olla aika läpinäkyvää sillä tavalla, että me näemme sen koulutuksen hyödyt ja saataisiin sen ammatillisen koulutuksen kenttä ja näkemys yleisesti tässä yhteiskunnassa sellaiselle tasolle, kuin se ansaitsee. Jos mietitään yhteishakutilanteita, niin kyllähän se lukio on vetovoimainen monessa kohtaa, mutta meillä on paljon opiskelijoita, jotka ei sinne lukiomaailmaan istu ja silloin se oikeasti, missä tehdään ja nähdään, on ehkä tavoite, joka miellyttää, on se asia, millä päästään sitten tuloksiin ja eteenpäin. Keudassakin on kovastikin tällaista ”Ylpeästi amis” -kampanjaa levitetty, että Taitaja-tapahtuma oli tuolla Tuusulassa viime viikolla, missä viisikymmentätuhatta ihmistä vieraili, että siellä oli aikamoisia ammatillisia suomen mestareita.

Sheela:

Joo, tämäkin on sellainen, jota minä kovasti mietin, koska kyllähän meilläkin on kovasti keskustelussa jatkuvasti tämä, että miten me varmistettaisiin meidän toiselta asteelta valmistuvien pääsy suoraan töihin. Rajasin tähän kolme asiaa, mitkä oli minusta mielenkiintoisimpia tässä keskustelussa. Yksi on juuri tämä, että opiskelijat pääsevät aidossa työympäristössä tekemään niitä aitoja töitä, eikä sillä lailla, kun joskus joku ehkä on jossain harjoittelussa korjannut tietokoneita, kun oli jossain järjestössä, jossa tehtiin hyväntekeväisyyttä. Ei tavallaan pääse ollenkaan kiinni siihen, mitä siellä oikeastaan tehdään ja mikä on se aktuaalinen työ, mitä sinä tulisit tekemään, kun valmistut. Se olisi todella tärkeää ja mielellään enemmän kuin kerran tai kaksi opiskelujen aikana, että sitä harjoittelua olisi niin paljon, että se siirtyminen olisi luontevaa siihen työtehtävään, jos sen työtehtävän saisi. Sitten jotenkin mietin, että meille työllisyyspalveluna meille olisi hyvä ottaa mukaan opintojen alkuvaiheessa juuri tällaisia infojuttuja meillä voisi olla paljon enemmän. Voitaisiin kertoa, mitkä on ne meidän alueella vetovoimaisimmat alat, missä olisi mahdollista työllistyä ja meillä voisi olla esimerkiksi työllisyyskoordinaattori tai muunlainen tehtävä, niin kuin henkilö ihan tätä varten, että tekisi nuorten kanssa enemmän tällaista informatiivista työtä tähän liittyen. Sitten jotenkin näkisin, että se meidän työ vahva yhteistyömalli olisi todella tärkeä. Eli se että me suunnitellaan yhdessä, niin kuin yritykset, työllisyyspalvelut ja oppilaitokset sitä alueen tarpeen mukaan, että mitä siellä tarvitaan ja millaista koulutusta olisi hyvä saada ja miten sitä kannattaisi tuottaa tai ujuttaa sinne opintosuunnitelmaan sisälle.

Kaija:

Jotenkin kuulen tuossa, että siinä olisi aika paljon sitä, että se yhteistyö monipuolistuisi. No sitten jos joku siinä kohtaa sinulle sanoisi, ”Mutta jos sitä lisättäisiin ja monipuolistetaan, niin mistäs resurssit otetaan” ja siihen vastaisit vasta-argumenttina, niin kuin että ”Ei siinä

ole välttämättä siitä kiinni, vaan asioita vaan yritetään tehdä toisella tavalla”. Onko näin? Mitä se vaatii, että tähän päästään, että tämä toteutuisi kunnolla?

Sheela:

No kyllähän se jonkinlaisia resursseja varmasti vaatisi, mutta se että vaatiiko se oppilaitoksilta tai työllisyyspalveluilta hirveästi lisää siihen, mitä meillä nyt on ja mitä meillä nyt tehdään, niin en ole varma. Katri ehkä osaa vastata oppilaitosten puolelta. Mutta jotenkin ajattelen, että meillä tämä voisi olla toteutettavissa jollain tämmöisellä koordinaattoritehtävällä myöskin se ihan meidän osuus. Mutta näen, että yrityksiltä tämä tulee vaatimaan ihan, niin kuin Katri aiemmin sanoi, asennemuutosta enemmänkin ja sitten sitä tietynlaista kaukonäköisyyttä, kun joku tulee valmistuneena uuteen työpaikkaan, niin sehän on ”tabula rasa” tietyllä tavalla, että voit sen ihmisen työtehtävien ja muiden kautta oikeastaan muovata sellaisen työntekijän, jonka tarvitset. Jos heidät nähdään vain rasiitteena tai vaatii resursseja tämän ihmisen työntekijäksi saattamisen, niin se on kapeakatseenteinen näkökulma siihen asiaan. Näen sen aina mahdollisuutena ennemmin, mutta toki itse en ole yrittäjä, niin en osaa sillä tavalla sitä katsoa.

Kaija:

Tuli kyllä niin asian ytimeen. Olen omassa työssäni viime aikoina pohtinut paljon sitä, että paljon sanotaan, että se on juuri työnantajan asenteista kiinni. Ollaan mietitty, kuinka paljon siinä on asenteista kiinni ja kuinka paljon on tiedon puutteesta. Tässäkin tuli mainittua, että tarvitaan tästäkin uudistuksesta sitä tiedonjakamista varsinkin sinne pienille yrityksille. Sittenhän se on enää sitä vaille valmis, että opiskelijat oikeasti saadaan niihin työpaikkoihin, missä sitten käy mahdollisesti sitten harjoittelemassa ja osaamista kasvattamassa sitten siellä työpaikoilla. Mutta sitten se, että se ei jäisi siihen, että vielä se viimeinen vaihe, se työelämään kiinnittyminen. Meidän palvelujärjestelmä on osittain sellainen, että aika paljon paukkuja menee siihen, että saadaan se työpaikka ja saadaan ne opinnot päätökseen. Sitten työhön valmentajilta paljon kuulee sitä, että sitten kun se työ on tehty, joudutaan vähän jättämään se prosessi kesken ja siinä kohtaa toteamaan vähän niin kuin tyyliin ”Koita pärjätä”. Siihen tämä oppimisentuen lainsäädäntö ja rahoitus, mikä myös muuttuu oppilaitoksille, painottaa ja panostaa, että se seuranta-aika olisi pidempi, jotta siitä tulisi kestävä ratkaisu ja se ei olisi vain joku muutaman kuukauden sijaisuus, vaan se olisi kestävämpi työsuhde. Mitä te ajattelette? Miten parhaalla mahdollisella tavalla turvataan tukea tarvitsevien opiskelijoitten menestys jatkossa siellä työelämässä? Eli miten heidät saadaan kiinnittämään työelämään?

Katri:

Kyllä se nivelvaihe on tosi kriittinen. Toki, jotenkin itse ajattelen, että meillä on yhteinen intressi tässä. Me tavallaan koulutamme yritykselle osaajia, joita he joka tapauksessa jossain vaiheessa tarvitsevat, niin se kohdanto pitäisi vain löytää ja ne oikeat ihmiset oikeaan paikkaan, koska on paljon sellaisia työtehtäviä, missä pärjää jollain täsmäosaamisella. Taas me ollaan tämän kohdannon ja yhteistyön näkökulmanpiirissä. Myös taas siellä oppilaitoksen sisällä ja siellä nivelen vaiheessa tai mieluummin ennen sitä, kun ollaan valmistumassa, pitäisi varmistaa se, että ne urasuunnitelmat ja valmiudet siihen työllistymiseen on ylipäättänsä olemassa. Me ollaan ainakin omassa toimipisteessä kokeiltu tämmöistä Duuni-tsemppi -palaveria, missä käydään näiden valmistuvien opiskelijoiden kanssa läpi sitä, että missä he menee ja onko heillä tiedossa työtä ja minkälaista työtä. Siinä kohtaa voidaan olla vielä apuna ja tukena, ettei kukaan jäisi ihan tyhjänpäälle valmistumisen jälkeen. Se on taas tämmöinen yksi pieni väline, millä voidaan auttaa siinä työllistymisessä, mutta toki myös se, että oppilaitoksilta ja työkkäristä saa apua ja tukea. Se että ne opiskelijat tietää, että siinä kohtaa kun vaikka intistä palautuu takaisin tai missä nyt ovatkaan tai heti valmistumisen jälkeen tietävät, mistä sitä apua voi saada, jos on siinä opiskelujen

tiimellyksessä mennyt ohi, tai jos käy sillä tavalla, että on ollut samassa harjoittelu paikassa koko opiskelun ajan ja yhtäkkiä lyödäänkin luukut kiinni, niin mitä sitten. Siellähän on paljon työkokemusta kuitenkin taustalla.

Sheela:

Meillä on nyt jo pitemmän aikaan ollut työllisyyspalveluissa semmoinen aika tehokas ja napakka alku näille valmistuville, kun he tulevat meille asiakkaaksi, että meillä panostetaan aika paljon siihen alkukontaktiin siinä alkupalvelun varsinkin nuorten kohdalla ihan valtavasti tällä hetkellä ja näen, että siitä on ollut iso hyöty, että he saavat heti sen tarvittavan tiedon, että miten nyt kannattaa edetä ja mitä pitää tehdä seuraavaksi. Ajattelen, että meidän asiantuntijat toimii niin sydämellä ja pietteetillä siinä tilanteessa, että se palaute on ollut todella positiivista siitä miten he ottavat heti nämä nuoret. Sitten meillä on kutsunnoissa asiantuntijoita läsnä kertomassa näitä asioita ja ollaan sillä lailla panostettu siihen, että yritetään olla heti siinä nivelvaiheessa ottamassa koppia, ettei kukaan putoaisi.

Kaija:

Tässä keskustelussa on tullut vahvasti esille se, että vaikka lainsäädäntö on isosti muuttumassa, niin yhteistyöhön on hyvät valmiudet, iso tahto ja mielestäni teidän molempien selkeä viesti on ollut se, että ketään ei jätetä yksin, kaikille annetaan se apu ja tuki, mitä kukin tarvitsee. Lämmin kiitos teille molemmille tästä keskustelusta. Tämä oli tämän kertainen Vates välittää -podcast jakso, kiitoksia kuulijoille.

Loppumusiikki.

Miesääni:

Vates välittää.